

Kijoko
Murata

**Dnevnik
jedne
kurtizane**

Preveo s japanskog
Mateja Matic

Laguna

Naslov originala

ゆうじょう

YUJOKO by Kiyoko Murata

Copyright © 2013 Kiyoko Murata

All rights reserved.

Serbian translation copyright © 2025, LAGUNA

Original Japanese edition published by SHINCHOSHA
Publishing Co., Ltd., Tokyo.

Serbian language translation rights arranged with
SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. through The
English Agency (Japan) Ltd. and Anna Jarota Agency.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dnevnik jedne kurtizane

Na talasima

Došla je na proleće sa južnog ostrva. Ima petnaest godina.

U zamotuljku koji joj je majka dala na rastanku nalazila su se dva komada tkanine sačinjena od bezbroj zašivenih dronjaka – niko u gradu ne bi ni pomislio da je to odeća! – kao i dve-tri majice i suknje. To je bilo sve što je majka spremila ćerci koja zauvek napušta rodni dom.

Tri strane ostrva na kom se rodila bile su litice. Onaj ko pogleda sa njih mogao je videti kornjače kako lagano plivaju po nepreglednoj morskoj površini. Te kornjače bile su veće od ljudi, i uvek su plivale u grupama od po dve-tri. Plavo more bilo je ispresecano belim prugama nalik mleku. Za to je bio zaslužan sumpor koji je isticao iz još uvek aktivnog vulkana na istočnoj strani ostrva.

Od tog južnog ostrva, dva dana i noći kružila je zapadnom stranom poluostrva Sacuma, a par puta i zastala u odmorišta, dok nije dospela do luke Misumi u Kumamotou. Činilo joj se da je došla u stranu državu.

Kada je kročila na kopno, ugledala je put okružen velikim, divnim kućama kakve nikada nije videla. Povelili su je

u jednu od najvećih među njima i zatvorili u sobicu pored recepcije. U njoj su sedele još četiri njene vršnjakinje. I njih su tu doveli muškarci smrknutog izraza. Oni su otišli, te se ubrzo začuo glas kako proziva devojke po imenu. U sobici su bila vrata koja su vodila u još jednu sobu; tu ih je dozivao.

Jedna od njih je ušla i zatvorila vrata. Posle par trenutaka, čuo joj se uzvik. Nije bio isuviše glasan, ali se činilo da ju je neko prepao, ili joj je glas zastao u grlu. U sobi ju je čekao muškarac. Pretio joj je prigušenim tonom: „Miruj!“ Neko vreme trajala je tišina. Kroz tišinu uskoro se začulo povlačenje i krzanje tkanine; možda je to bila odeća.

Posle tri minuta, devojka je otvorila vrata i izašla. Kosa joj je bila zamršena, a kimono izgužvan. Podigla je skute i sela u kutak sobe. Muškarac je prozvao sledeću devojku. I njoj su se na trenutke otimali uzvici.

Došao je red na devojku sa ostrva.

„Ící Aoi!“

„Da!“, uskliknu Ící iznenađeno, kao da joj je neko bocnuo leđa. Ustala je i tiho ušla u sobu. U njoj je na prostirci sedeo podgojen, mada lep muškarac koji je već prevalio petu deceniju. Crna kosa bila mu je zalizana uljem, a svileni kimono mu se presijavao na svetlu. Činio se dobro uhranjen; lice mu je bilo plemićki bledo, mada zdravo i prokrvljeno. Ovakav čovek je za Ící, odgojenu na siromašnom ostrvu, predstavljao pojam lepote. Íćin otac bio je mršav i ružan.

Pozvao ju je rukom. Ící je sela na mekanu pamučnu prostirku, prestrašena poput žabe koju je uhvatila zmija. Već sledećeg trenutka bacio ju je na prostirku i raširio joj noge većim pokretima ruke. Ubacio je tople prste, pa zatim i vreli ud. Ící je uzviknula.

Bol.

Muškarac se njihao kao da broji – jedan, dva, tri... Kada je izbrojao do devet ili deset, pustio ju je, i bradom joj pokazao da može ići.

Tako je vlasnik bordela ispitivao devojke koje je tek kupio.

Ići je ustala. Jedva je hodala, kao da joj je nešto još uvek zaglavljeno među butinama. Doteturala se do vrata i izašla.

Sobe za devojke nalazile su se na drugom spratu.

Tu je svakoj bila dodeljena posteljina, nova odeća i ostale sitnice, a stvari koje su donele iz rodnog kraja rekli su im da bace. Ići na ostrvu nikada nije videla odeću tako lepu poput ove koju je sada dobila. Devojke su oblačile nova kimona i cupkale od sreće.

Ići je, međutim, još uvek bila pometena od onoga što joj je muškarac uradio u sobici. Odeća koju je dobila bila je lepša od haljina koje je nekada nosila za Novu godinu. Na ostrvu niko nije imao ni pamučnu posteljinu, već su prostirali slamu. Ovaj luksuz mora da je stekla u zamenu za onaj čudan čin koji se desio u sobici.

Shvatila je da ono što joj se desilo – ono što joj je prodrlo među butine – predstavlja najvažniju stvar u ovom bogatom zdanju, i njegovu pokretačku silu. Radi toga posao obavlja bezbroj sluga, kiti se i šminka bezbroj žena, pale se lampioni, a pločnik prska vodom... Radi toga se ona stvar uzdiže poput kralja.

Svaka devojka govorila je svojim narečjem.

Njih su prodale porodice iz najrazličitijih krajeva – od Čikuzena i Čikugoa na severu, preko Hizena i Higoa u blizini, do Sacume, poluostrva Osumi, pa čak i južnih ostrva udaljenih više od pedeset kilometara.

Narečja su bila zabranjena u bordelu. Kada bi svaka devojka pričala svojim narečjem, nastala bi pometnja i među

osobljem bordela i među mušterijama. Znalo se kako se priča u bordelu. Ićino ostrvsko narečje drugima je ličilo na kokodakanje. Načuli bi neke izraze iz Sacume i Osumija kada bi je pažljivo slušali, ali to je zapravo bilo narečje Kagošime, sasvim nedokučivo ljudima iz drugih oblasti.

„*Koke, ko!*“, dozivala bi Ići ostale devojke i mahala im. Trebalo im je čak pola meseca da zaključe da to resko kokodakanje zapravo znači: „Dođi ovamo!“ U menzi bi govorila „*Ko, ke!*“ kada ispruži činiju služavki da joj sipa pirinač. To je značilo: „Sipaj mi, molim te!“ Upravo su reči na *ko* ili *ke* u njenom narečju bile osnovni pojmovi poput „doći“ ili „jesti“, a Ići je inače bila ćutljiva. Stoga bi, i kada najzad progovori, skoro uvek zvučalo kao da kokodače.

Nisu ih još uvek davali mušterijama. Povrće tek ubrano iz bašte još uvek je pokriveno blatom. Blato se mora sprati, a prljavi listovi odseći da bi povrće moglo da krasi kuhinjski sto.

Ova četvrt crvenih svetala je bila među prvih pet u celoj zemlji. U Tokiju je to bila Jošivara, u Kjotu Šimabara, a ova četvrt u Kumamotu je bila najposećenija na ostrvu Kjušu. Vlasnik bordela u koji je Ići prodana zvao se Mohei Hađima. Hađima je diktirao cenu pirinča koji se prodavao u trgovačkom kvartu Dođima u Osaki. Kažu da bi ceo kvart utihnuo čim se Hađima pojavi. A kada bi se vratio iz Osake u Kumamoto, uvek bi kupio i poveo sa sobom poneku prvoklasnu zabavljačicu iz Jošivare ili Šimabare, ne štedeći novca. Te žene su strogo obučavale novopridošle devojke. U svakoj sobi bila je po jedna oiran,* koja je učila devojke kako da se šminkaju, ponašaju i govore.

Ići je bila dodeljena jednoj Šinonome, najtraženijoj zabavljačici u bordelu, koja je došla iz Šimabare. Bordel i ona su, zapravo, delili ime; najpopularnija zabavljačica uvek bi

* Zabavljačica sa najvišim rangom u hijerarhiji bordela. (Prim. prev.)

dobijala ime bordela. I same oiran razlikovale su se po veštini. Zašto je onda Ići, skoro nemušta, postala Šinonomin šegrt? To je svakome bilo jasno kada pogleda Ićino lice.

Ićino rodno ostrvo bilo je golo, krševito, sa aktivnim vulkanom; falila su im još samo čudovišta. Neki žitelji imali su jaku, uglastu vilicu, što je govorilo da im preci dolaze sa Kagošime. Neki su pak imali skladno i aristokratsko lice, što je značilo da su potomci pripadnika klanu Taira, koji su pobjegli na ostrvo nakon što ih je porazio klan Minamoto.* Ići je imala njihovo lice. Mažući joj usta svetlucavim karminom, Šinonome bi se smešila i govorila joj:

„Kao da si mi sestra!“

Ići to još uvek nije znala, ali to je značilo da će se prodati za više novca nego ostale devojke koje su došle kad i ona. Lepe devojke bile su na ceni, a pogotovo ostrvljanke koje znaju da plivaju i čije su majke bile ronjoci.

Malo posle podneva, Šinonome se naslonila na sims prozora u svojoj sobi i zagledala se u Ići, još uvek crnpu rastu od ostrvskog sunca, kako glača stubove. Njeni koraci nisu bili nalik ćerkama seljaka, koje bi raširile noge i vukle ih jednu za drugom poput guštera. Bili su elegantni, nežni, a butine pripijene, baš kao kada se pliva. Takve devojke bile su izdržljive od struka nadole.

„Šta se skuplja iz mora na tvom ostrvu?“

Ići se osvrnula i odgovorila:

„Ja... ja skupljam školjke, alge... lovim ribe...“

Međutim, i to je izgovorila skoro nemušto, i Šinonome je nije razumela. Obe su se nasmešile.

* Reč je o događajima na samom kraju 12. veka. Sukob klanova Taira i Minamoto označava prelaz iz aristokratskog u samurajsko društvo. (Prim. prev.)

„Lepo govori. Ponavljaš za mnom: *Ja skupljam školjke.*“

„*Ja skupljam školjke.*“

„Tako je. A kako ti je ime?“, upita Šinonome, dok je gladila kosu ukosnicom.

Gledajući je u oči, Ići je pokušavala da se seti informacije koja joj je skupljala prašinu u kutku glave, te ju je skoro i zaboravila.

„Kođ... Kođika.“

To ime je dobila u bordelu, kao i ostale devojke koje su došle sa njom: Kogin, Kikumaru, Hanađi, Umekići... Nije znala kojim znakovima se pišu ta imena. Naučili su je znakove samo njenog, koji znače „košuta“.

Razne stvari su učile.

Jedna od njih bile su veštine u krevetu, od kojih im je zavisio život. Svakog dana, kada doručkuju, te očiste kuhinju i operu veš, išle bi na drugi sprat na obuku kod stare prostitutke zvane Otoku. U sobici celoj prekrivenoj prostirkom, Otoku ih je obučavala uz pomoć štapa od bambusa.

Devojke iz bordela u siromašnijim krajevima grada nisu znale te tehnike, pa bi ih mušterija pipao kako i gde želi. S vremenom im je telo – njihov najvredniji proizvod – gubilo na snazi, a polni organ im se trošio. Otoku je stoga učila devojke toj teškoj, ali izvrsnoj veštini kako da upravljaju mušterijom po svom nahođenju.

Čas je glumila muškarca, čas ženu. Devojke su je netremice posmatrale.

Kada bi završile obuku, tako zahtevnu da im se od nje vrtelo u glavi, sišle bi niz stepenice, a kroz prozor bi se videlo čistoplavo, podnevno nebo. Ići je zamišljala kako je to nepregledno nebo zapravo jedno s morem; kako uzleće sa krova, utapa se u njega, te izleće na obalu njenog rodnog ostrva...

Međutim, znala je da nije ptica – da nema slobodu da uzleti.

Na kraju četvrti crvenih svetala nalazila se velika kapija. Devojkama iz bordela nije bilo dopušteno da kroz nju prođu bez dozvole. Ići nikada nije kročila van kapije, pa joj se činilo kao da je u onoj bajci o zmaju, kralju mora, koji živi u palati na njegovom dnu. Međutim, Ićina palata bila je sumorna, lišena zmajevih slugu koji veselo plešu.

„Otišla sam!“

„I ja sam!“

Tako su se javljale devojke na odlasku u žensku školu. Tu su išle posle ručka, a nosile su kamenu tablicu, mastilo, mastionik i kutiju sa papirom. Jednog dana, kad je Ići polazila u školu, Otoku je istrčala i zgrabila je za ruku. Ići ugleda svoja stopala i sledi se.

„Gde ćeš bosa?!“, brecnu se Otoku.

Niko ne nosi papuče na ostrvu. Ići nije mogla da odvoji pogled od golih nožnih prstiju. Da je tako otišla u školu, izgrdio bi je učitelj.

„Bosi idu mačke i psi!“, reče Otoku.

Ali na ostrvu svi idu bosi. I ne samo to – njena majka i sestre obično su nosile samo tanko parče tkanine umesto gaća, bilo da rone, ili su na kopnu. Ići je razumela zašto se Otoku ljuti. Niko ne bi želeo da kupi bosonogu, divlju devojkju.

„Ti nisi ni mačka ni pas! Idi i obuj se!“

Ići se brže-bolje vrati po papuče, te ode u školu.

Škola u koju su išle zvala se Škola za vezilje i bila je namenjena upravo zabavljačicama iz četvrti crvenih svetala.

Naziv škole nalazio se na velikoj drvenoj tabli na zgradi od cigala, što je za to vreme još uvek bila novina. Škola je osnovana 1901. godine, a za nju je platilo Udruženje vlasnika

bordela. Bilo je to u proleće dve godine pre nego što je Ići došla. Na svečanom otvaranju je govorio šef policijske stanice, a novine su izvestile da se u prvu generaciju upisalo čak trista trideset učenica – zabavljačica i konobarica ove četvrti.

Učenice su se delile u osam odeljenja, ne po uzrastu, već po znanju: odeljenje šljive, trešnje, višnje, magnolije, božura, glicinije, ruže i deteline. Imale su šest predmeta: etiku, čitanje, kaligrafiju, pisanje, ikebanu i šivenje. Zabavljačice nisu pohađale školu svaki dan, već dvaput nedeljno, kada im telo nije bilo „zauzeto“.

Pored ovih osam odeljenja, postojalo je i odeljenje breskve, koje je primalo učenice svakog meseca. Ići se pridružila ovom odeljenju. Zabavljačice koje još uvek nisu bile spremne za mušterije imale su slobodu da idu u školu svaki dan. Odeljenje breskve najviše je učilo kaligrafiju i pisanje sastava. Najpreča briga za bordel bila je da im ispravi raznolika narečja, kao i da ih osposobi da mušterijama pišu pisma četkicom. Njihova učionica bila je prva do ulaza. U njoj su se nalazili dugi stolovi za po troje, a sedele su na tankim asurama.

„Dobar dan, učiteljice!“, zagrajale su učenice i poklonile se, izvadiвши tablice iz zamotuljaka.

Učiteljica im je bila žena u četrdesetim zvana Tecuko Akae. Kružile su glasine da je ćerka jednog od najbližih saradnika bivšeg šoguna; da joj je porodica propala nakon revolucije,* pa su je prodali u Jošivaru. Leđa su joj uvek bila prava, a narečje drugačije od gradskih žena. Skoro nikada se nije smejala. Učila ih je kaligrafiju, pa su joj rukavi uvek bili zavrnuti.

Stala je pred tablu i kredom napisala: *Sunce*.

* Reč je o tzv. „Meidi obnovi“ iz 1868. godine, kada je šogun vratio vlast japanskom caru. (Prim. prev.)

„Danas ćemo učiti reči za stvari oko nas. Sunce je zvezda koja obasjava ceo svet. Izlazi ujutru, a zalazi uveče. Sunce je izvor svetlosti. Zar nije lepa reč?“

Na taj način im je objašnjavala reči. Pored reči *Sunce* je dopisala *Mesec*:

„Ovako se piše Mesec, koji izlazi uveče, kada Sunce zađe. Sija lepo, beličasto, ali to nije njegova svetlost.“

Planina. Reka. Drvo. More. Voda. Vetar. Za svaku reč ih je učila i znaku kojim se piše. Ići je zavolela znakove za *Sunce*. Činili su joj se veliki, blistavi. Znak za *Mesec* delovao joj je trošno, šuplje, kao da će se svakog časa raspasti. Znak za *more* već joj je bio težak. Pomislila je da razlog tome može biti što u moru ima mnogo školjki, riba, trave, kornjača, delfina i drugih živuljki. Setila se da u blizini njenog ostrva nisu plivale samo kornjače već i delfini. Bili su veći od čamca Ićinog oca, ali su im se oči i usta uvek smešila. Počela je da se priseća kako je plivala sa njima...

Otac. Majka. Brat. Sestra. Učiteljica je i dalje dopisivala znakove i objašnjavala ih. Među devojkama bilo je onih koje su zasuzile, setivši se roditelja u rodnom kraju.

„Žive smo zahvaljujući majci i ocu. Razne neprilike su vas naterale da napustite rodni kraj, ali ne smete ih zato mrzeti. Oni osećaju mnogo više tuge zbog toga nego vi.“

Devojke su grcale, a Ići je posmatrala kako znak za *more* u sebi sadrži znak za *majku*. Pred oči joj je isplivao prizor ostrvskih žena, ronilaca, kože još bleđe i nalik ribi nego u delfina, kako plivaju u moru koje se cakli od jarkog sunca.

Da – njena majka je skoro uvek boravila u moru. Bila je manja od delfina, a veća od ostalih riba. Plivala je lagano, lagano, kao da ne poseduje težinu, ali onda bi se brzinom tornada sjurila nekoliko desetina metara ispod površine. Ići

nije mogla da razazna koja je od tih žena, pokrivenih samo tankim parčetom tkanine, njena majka.

Poneke žene ronoci su obdarene velikim grudima, ali je većina mišićava i malih grudi. Njihovo telo sadrži samo ono što im je potrebno da plivaju. Kada isplivaju, majke se ne razlikuju od ćerki. Široka su im ramena i čvrste ruke, ali grudi su im kao u devojke od petnaest-šesnaest godina. Dugo drže dah pod vodom, pa su im stomaci zategnuti kao u mladića.

Ići je kanula suza na znakove.

„Napišite svoja imena na tablicama. Skoro smo učili kako se pišu; nadam se da se sećate.“

Ići je naškrabala svoje ime. Izgledalo je pre kao red girica, red malenih stvorenja koja drže dah, nego kao red slova. *Znači, tako izgleda moje ime, pomisli Ići. Ovo sam cela ja? To što sam napustila ostrvo, što su me prodali u bordel – sve to sadržano je u ovih par slova?*

Skoro je poželeva da ih pomazi.

Devojka desno od nje napisala je „Secu Macujama“, a devojka levo od nje „Rju Tanaka“. Iako im je rečeno da se u ovoj četvrti moraju služiti imenom koje im je dao vlasnik bordela – da moraju zaboraviti na svoje pravo ime – učiteljica ih je prvo učila kako da napišu pravo ime. Rekla je da im je to potrebno kako bi mogle da pročitaju svoj ugovor sa bordelom.

Pričalo se da je Tecuko Akae bila na teretu bordelu u koji je prodana. Kao učena ćerka bivšeg samuraja, često se protivila naređenjima vlasnika i mušterija. Povrh toga, bila je tamnog tena i širokog čela, a pod širokim čelom bile su joj malene oči. Umela je da piše i čita, ali ne i da privuče mušterije, pa je radila duplo duže od ostalih žena, kuvajući hranu, perući veš i brojeći novac.

Nakon toga je dospela u Hakatu na Kjušuu, i zaposlila se u kancelariji jednog bordela u četvrti Janagimači. Tu ju je pronašao Hađima, vlasnik bordela Šinonome. Možda nije bilo bolje učiteljice za Školu za vezilje od Tecuko Akae.

„A sada napišite vaše ime u bordelu.“

Devojke su izbrisale svoja prava imena i ponovo zaškripale kredama. Ići je zaboravila kako se piše njeno ime. Pogledala je oko sebe i videla ostale kako pišu nespretno, ali tačno: „Kogin“, „Hanabi“...

„A juče smo učili!“, reče Tecuko, i napisa joj na tablici: „KODIKA“.

„Neću da budem jelen.“

„Ne moraš da budeš jelen, ti si mala košuta!“, pokušala Kogin da je uteši.

Ići se namrštila.

Tecuko im reče da spakuju tablice.

„Sada izvadite papire da vežbamo pisanje mastilom.“

Pisale su dnevnik.

„Ne morate smišljati lepe rečenice. Pišite šta vam je na umu, kao da meni govorite.“

Devojka koju su prodali zajedno sa Tecuko ponela je u zamotuljku spise stare japanske poezije, koje je nasledila od pokojne majke. Čitala ih je svaki dan, poput svetionika koji joj pomaže da prebrodi more patnje. Te godine kada joj se završio ugovor sa bordelom u Jošivari, u nju se zaljubio fizičar sa Univerziteta u Tokiju, sin nekadašnjeg feudalnog gospodara oblasti Tosa. Oženio se njome i odveo je u Nemačku. *Šta li sada radi?*, pomisli Tecuko. Razmenile su knjige i oprostile se ovim rečima:

„Nemojmo dopustiti da nas život porazi!“

Kao da se prenula iz prisećanja na te daleke dane, skrenula je pogled s prozora ka stolovima devojaka. Ići je napisala svoj unos u dnevnik i pružila joj papir. Uvek joj je gurala papir tik ispred nosa. *Kako drska devojka!*, pomisli Tecuko.

Petnaesti maj Ići Aoi

*zaboravila sam cipele cipele da obujem pa
mi je rekla da sam kao mačka kuće moji mama i
tata hodaju bosi na ostrvu a ja nisam
bosa da li to znači da sam ja čovek*

Tecuko je to pročitala i pogledala je. Iza nje je skoro mogla da vidi muškarca i ženu koji su većinu svog života na ostrvu proveli polugoli.

Zaćutala je.

Nije znala šta da joj kaže.

Brzo je shvatila da je ova devojka mnogo pronicljivija nego što se čini.

Časovi su im se završavali u pola četiri po podne. Od pola četiri do šest, devojke su se kupale i brižljivo sređivale.

Tada je Ići izazvala incident.

Kada se vratila u bordel, prvo je otišla u Šinonominu sobu da joj se javi, kao i uvek. Kokodakanje joj se koliko-toliko popravilo. Sada je umela da kaže:

„Dobar dan, vratila sam se iz škole!“

Kada je otvorila vrata, ugledala je Šinonome raširenih nogu, i Murasaki, njenu prijateljicu, kako joj čupa dlaku po dlaku sa međunožja. Na prizor Šinonominih dugih, belih butina, Ići nehotice uzviknu i istrča u hodnik. Šinonome je ležeći pozva rukom i nasmeši se:

„Sedi i ti da vidiš.“

Ići je poslušala i vrati se.

„Mi žene ne sređujemo samo lice“, reče Šinonome. „I ovo je neophodno. Ružno izgleda kad si dlakava, a i ometa te u poslu. Ako se briješ žiletom, koža će ti biti previše hrapava za mušteriju. Najbolje je čupati pincetom jednu po jednu...“

Ovo izlaganje bilo je isprekidano tihim jecajima i mrštenjem svaki put kad joj se iščupa dlaka. Murasaki je bila vešta i brzo je obavljala taj bolni posao.

Ići se seti kako su odrasli ljudi njenog sela popravljali mreže za pecanje. Vukli su ih na kopno, širili, sušili i vredno zašivali iglama kako im ne bi pobeglo i to malo lovine što uhvate.

Mreže za pecanje i Šinonomino međunožje – da li je to isto?, razmišljala je Ići. Murasaki ostavi jedan proređeni žbun i zadovoljno klimnu:

„Bolje je ovako.“

Na Šinonominoj depiliranoj koži, bleđoj kao lignja, ta pregršt dlaka lagano se mreškala poput trepavica. Ići je obuzela jeza.

Šinonome ustade, popravi frizuru jednom rukom, te pogleda Ići, kao da se nečeg setila. Ići ustuknu. Znala je da je čeka nešto neprijatno.

„Pokaži mi svoju, nisam je nijednom videla otkad si došla. Prava si crnka, sigurno si i dole gusta. Hajde, lezi.“

Šinonome ju je povukla nežnim pokretom. Ići se otrgla.

„Neću!“

„Baba Otoku će biti mnogo grublja, da znaš.“

Murasaki uze pincetu i povuče Ići za ruku. Sve devojke depilirale su se uz pomoć prijateljica. Ne samo što je bilo teško to raditi sam, već su mogle i da povrede kožu.

„Pusti me, more!“

Međutim, Murasakine tanke ruke krile su u sebi neslućenu snagu. Nasmejala se i pribila Ići uz pod. Zatim ju je

obrnula poledice uz pomoć Šinonome, raširila joj noge i pritisnula ih svojim.

„Ko! Ke!“, cvilila je Ići kao da se davi. „Puštaj! Puštaj!“

Iz sve snage desnom nogom šutnu Murasaki u lice, a levom Šinonome u grudi, te odskoči kao feder i istrča iz sobe, kimona još uvek podvijenog. *Dam dam dam dam dam* – strčala je niz stepenice, a pratila ju je Murasakina vika:

„Pobeže Kođika!“

Obraz joj se nadio i zacrveneo od snage Ićine noge, uvežbane plivanjem. Šinonome nije mogla ni da se pridigne s poda. Redar ču galamu, te se ispreči pobegulji na dnu stepeništa. Uspe da je uhvati u snažan zagrljaj, ali ga Ići ugrize za ruku. Njegov bolni uzvik dao joj je prostora da se otme i bosa istrči u dvorište. Tu su je najzad sustigli i uhvatili ostali poslužitelji i privezali je za stub u kuhinji.

Šinonome od jačine udara čak nije mogla da diše nekoliko trenutaka, te nastaje panika i pozvaše doktora. Srećom, povratila je dah, ali je bila prinuđena da se odmori od posla nekoliko dana, zajedno sa Murasaki. Ko zna kolika šteta bi nastala da je, kao najtraženija oiran bordela, slomila rebro.

Redar brže-bolje prijavi Ićino divljaštvo. Došao je Hađima, vlasnik bordela, i nemilosrdno pretukao Ići pesnicom. Samo što se nije onesvestila. Dok je još uvek bila unezverena, pride joj uhu i povika:

„Slušaš li me?! Ako se ne smiriš, požećeš da si sad crkla!“

Imala je tek petnaest godina, ali je Hađima bio napola i ozbiljan. Odvezali su je sa stuba kako ne bi naštetili vrednom proizvodu – telu mlade devojkice.

Tecuko pogleda na vrata i iskolači oči. Osvrnule su se i Kogin, Kikumaru, Hanadi i Umekići. Bilo je nešto posle podneva, a odeljenje breskve je imalo čas kaligrafije.

Ići se ušunjala poput male senke. Svi su znali kako je podivljala, pa su je posmatrali s iznenađenjem. Lice su joj pokrivale ljubičaste modrice. Usna joj je bila raskrvavljena.

„Došla si da učiš?“, upita Tecuko i obgrli joj ramena.

Ići klimnu i ćutke sede za svoj sto. Pogleda šta ostali rade, te i sama izvadi papir i mastilo.

Kogin je htela da joj se obrati, ali je ipak začutala. Svi su ćutali – niko nije hteo da načne neprijatnu temu.

Ići nakrivi glavu kako bi pročitala šta je Kogin napisala.

Osamnaesti maj Rju Tanaka

*Jutros mi je stigla pošiljka od
roditelja. Zakrpljena majica suknja i slamene sandale
šta sad s tim da radim*

Šta bi drugo siromašna porodica poslala ćerki? Ići se nacerila, te se okrenula svom listu papira i uzela četkicu. Uperila je otekale oči ka prozoru i videla da i danas, kao i uvek, sunce jarko sija sa čistoplavog neba.

Žustrim pokretima je napisala:

Osamnaesti maj Ići Aoi

*zapretio mi šef da ću crći. Ali neću ovde
crći u Bordelu nego na Talasima*

Tecuko, Kogin, Kikumaru, Hanadi i Umekići su, sa strahopoštovanjem, ćutke gledale preko Ićinog ramena.